Svenska Canada-Tidningen

Printed and published every Thursday by the CANADA WEEKLY PRINTING COMPANY, Limited, a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its office and place of business, 325 Logan ave., Winnipeg, Man. P. M. DAHL, Mgr.

Telephone: Garry 3174.

PRENUMERATIONSPRIS:

Helt år, i förskott	$1.50
Halvt år, i förskott	1.00
Helt år till Förenta Staterna	2.00
Helt år till Sverige	2.50
Halvt år till Sverige	1.50

Prenumerationsmedel kunna sändas såväl i registrerat brev som genom Post eller Express Money Order eller Postal Note. Dessa senare, som ej behöva registreras, böra göras betalbara till The Canada Weekly Printing Co., Ltd.

Prenumerant, som önskar sin adress ändrad, ombedes att insända både den gamla och den nya adressen.

Insända prenumerationsmedel kvitteras endast å den gula adresslappen.

ANNONSPRIS PÅ BEGARAN.

Efterfrågningar, 3 gånger	$1.50
Dödsannonser med svart ram och kors	$1.50

Förlovningsannonser, önskas, etc. 50c per gång å utrymme icke överstigande 1 tum enkel spalt. Betalning för småannonser bör alltid insändas i förskott.

Torsdagen den 11 December 1919.

NÄSTA nummer blir vårt sista för i år. Vi erinra om detta, på det att alla som önska få meddelanden om jul- och nyårsfäster m. m. dylikt införda må vara redo att insända dylika meddelanden i tid. De böra vara oss tillhanda **senast den 15 dennes.** Första numret på nyåret ämna vi utgiva fredagen den 2 januari.

"THE SPANKLESS CHILD är tidens största fara", sade en Y. M. C. A. sekreterare i ett föredrag i Grand Rapids, Mich., härom dagen. "Den tid under sin levnad, då en gosse bäst behöver sin far", sade han vidare, "är då han träder i långa byxor för första gången". Vi som hunnit något till åren, förstå vad han menade, och vi skriva även helt visst under på, att han har rätt.

DET ÄR många vackra titlar, som "Svenska Socialisten" i Chicago i sitt senast hitkomna nummer ger alla människor, vilka icke kunna inrangeras i den kategori, som det värda organet behagar kalla "arbetare". Vi ha ju ofta hört ekot från den ifrågavarande tidningens terminologi även här i Winnipeg. Så här lyda titlarne: "vampyrer, parasiter, vampyrklass, dagdrivare". Naturligtvis tillhöra vi, som utge Svenska Canada Tidningen, dem. Vi äro nämligen nog hutlösa att begära $1.50 om året av "de fattige arbetarne" (med $8 a $10 om dagen i lön) för en tidning, som **gör sig själv,** under det vi vila på ejderdunshyenden och matas av "blodsugarne" samt bara ha att vifta med öronen för att få ett veritabelt guldregn över oss. Då ha nog "Svenska Socialistens" redaktörer och manager det bra mycket sämre, ty de få **bara $2.00 om året** i prenumerationspris från "löneslavarna" (**slavar förstås!**) för sin tidning. Men så måste de ju gnugga geniknölarna en gång i veckan för att påminna oss och andra "kapitalistdrängar" om Karl Marx företräde framför Kristus såsom morallärare. Att vi tycka om **bibeln,** det kan inte "Svenska Socialisten" smälta. Men huru ledsamt det nu än må vara att mista "Nidolvs" gunst och bevågenhet, så har dock den smaken blivit så inbiten hos oss, att vi icke kunna komma ifrån den. Det är ju "journalistsluskigt" förstås, men det kan inte hjälpas. När "Svenska Socialisten" och andra liknande "folkuppfostrare" lyckats införa bolsjevismen på vår kontinent, så blir väl folket äntligen befriat från den besvärliga boken och den "fördummande religionen". **Då** bli tankarna klara. **Då** lösgivas slavarne. Hur är det den "goda boken" (god enligt **vår** åsikt) säger: "De lova dem frihet, ehuru de själva äro fördärvets trälar". Det betyg, vi få av "Svenska Socialisten", är att vi "arbeta för drönarnes herravälde och arbetarnes förtryck i världen". Om vi inte **visste,** att det finns en "underjordisk" förbindelse och en innerlig själsfrändskap mellan Phoenixblocket i Winnipeg och California ave. i Chicago, så skulle vi besvara den tillvitelsen. Men **på beställda hutlösheter** nedlåta vi oss icke att svara.

HJALMAR BRANTING, som alltid uttalar sig sakligt och vid vilkens fötter "Svenska Socialistens" viktige "Nidolv" borde sätta sig en stund, medan han pustar ut från sitt svettpressande "löneslaveri", uttalade nyligen vid ett föredrag inför Stockholms arbetarekommun bl. a. följande — på tal om omvälvningarna i östra Europa—: "Vi socialister, som vilja se verkligheten som den är, måste säga oss att exempelvis denna uppdelning av jorden till dess brukare icke är en socialistisk handling. Sammanstörtandet av den feodala ordningen hade ej samma motsvarighet i öster som den hade i väster för hundra år sedan, nämligen att det blev borgerskapet som övertog landets öden.

"Det blev i stället arbetarrörelsen som tog ledningen, emedan bourgeoisien var för svag och tunn för att **kunna** utgöra en bärande grund för sakernas nya ordning. Det blev på arbetarna som uppgiften att lösa problemen lades. Blott en mycket ringa del av dessa arbetarmassor hade någon egentlig socialistiska skolning att se tillbaka på. Massan blev ett rov för rent primitiva slagord och följde alla sina första närmaste instinkter. Det är talesätt som vi här länge sedan vuxit ifrån, som de läto leda sig av, såsom att allt skall delas, allt det rövade skall rövas tillbaka. Huru dessa slagord skulle verka på en oupplyst massa, som har träldomatid bakom sig, förstår man lätt. Psykologiskt verkade också på denna massa krigets förvildning. Man var van vid att våldet var högsta lag. Den konstruktia socialismen saknade de allt förstående och sinne för. Att konfiskera egendom är ingen konst för den som har makten. Men att göra det konfiskerade nyttigt för det allmänna genom fortsatt arbete, denna viktiga del av egendomsförflyttningen sköts åt sidan.

"Vägen skulle vara diktaturen och våldet. I någon mån kan man förstå att sådana tankar kunde väckas till liv i rysk atmosfär. **Men om sådant är förståeligt och förklarligt i Ryssland, så är det därför ingen exportvara till andra länder, där man vant sig vid att gå fram på demokratiens och den allmänna folkmeningens vägar."** (Kurs. av oss.)

Herr Brantings uttalande sammanfaller till punkt och pricka med vad vi potentiellt alltid förfäktat. Det utgör ett dräpande svar på "Svenska Socialistens" och andra dess eftersägares ovederhäftiga stormsignaler.

NI behöver inte blygas för att inbjuda Eder bäste vän till Manitoba. Så avslutar provinsens åkerbruksminister, som också är invandringsminister, den stora och lärorika annons, vilken återfinnes i dagens nummer. Utom alla de nyttiga upplysningar, som denna annons ger, så talar den också sitt högst vältaliga språk om, att svenska invandrare gärna äro sedda här. En regeringsmedlem skulle icke bekosta en dylik annons i en **svensk** tidning, om han icke vore angelägen om att fästa **svenska** jordbrukares uppmärksamhet på Manitoba — och Canada i allmänhet. Vi bedja våra landsmän i Staterna och i Sverige att noga bemärka detta. Ty en motvikt är av högsta behovet påkallad mot det förklenande rykte, som en viss svenska regeringens representant tillåtit sig att utsprida genom den hemmasvenska pressen, nämligen att **svenskarne äro hatade här.** Vår åkerbruksministers framställning **motsäger** detta.

HYPNOTISM OCH BROTTSLIGHET.

DEN fjärde rannsakningen med den ryska mördarligan i Stockholm har nu ägt rum, och därvid har Hadjetlaché äntligen funnit för gott erkänna sitt ledareskap för ligan. Därigenom har intressekonflikten mellan advokaten von Melsted och de häktade (utom Hadjetlaché) klarats upp. Men vad vi denna gång synnerligen fästa oss vid och anse oss böra meddela våra läsare är ett uttalande av professor Nils Stjernberg om möjligheten av att Dagmar de Gysser kan bli helt straffri eller i varje fall få sitt straff nedsatt, för den händelse det kan bevisas, att hon handlat under påverkan av hypnotiska inflytelser. Professor Stjernberg påpekade emellertid, att de medicinska auktoriteterna ha ganska delade meningar om betydelsen i kriminellt hänseende av posthypnotiska tillstånd. Denna fråga har av Dagens Nyheter förts vidare till överläkaren för Långbro sjukhus, doktor Olof Kinberg, och det uttalande han lämnat ger vid handen att han närmast ansluter sig till den uppfattningen att grovt brottsliga handlingar ej kunna framgå som resultat av enbart hypnotisk påverkan, såvida icke förutsättningar för brottslighet föreligga i den hypnotiserade personens egen karaktär.

På de senare åren, förklarar doktor Kinberg, har man ställt sig alltmer skeptisk mot möjligheten att posthypnotiska tillstånd kunna bli incitament till brott, och omfattande undersökningar ha gjorts för att klarlägga graden av den betydelse hypnotisk påverkan kan ha i detta sammanhang. En auktoritet som professor Aschaffenburg har därvid kommit till det resultatet att en fullt hederlig och till karaktären solid och pålitlig människa är immun mot hypnotisk påverkan i brottsligt syfte. Skall en dylik leda till åsyftat resultat, fordras en karaktärens medbrottslighet hos den person som är föremål för densamma; han måste med andra ord förete en viss svaghet eller defekt i själslivet, som från början gör honom mindre obenägen för den brottsliga handlingen och följaktligen mera villig att anamma hypnotisörens intentioner. Dessutom måste det bli en synnerligen svår sak att bevisa huruvida ett brott haft sammanhang med hypnotiska tillstånd. Detta kan sålunda ej på medicinsk väg konstateras efteråt, sedan dessa tillstånd upphört — det enda man då kan fastslå är en individs större eller mindre mottaglighet för hypnotisk påverkan, vilket givetvis ej har någon beviskraft för ett tidigare konkret fall — utan man är uteslutande hänvisad till juridisk bevisning genom vittnesutsago. Härtill kommer svårigheten att dra gränsen mellan hypnotisk påverkan och den rent normala företeelse då en svagare människa underkastar sig en mera kraftig vilja, ett beroende som naturligtvis blir allt större, ju mera energisk denna senare vilja är och ju svagare den passiva mottagande personen.

För min del, säger doktor Kinberg, har jag den uppfattningen att intresset i fråga om ryssligans medlemmar ligger på ett helt annat område än hypnosens. Ligans medlemmar ha levat i en artificiell moralisk miljö. Inom dylika sammanslutningar är det en vanlig företeelse att alldeles speciella moralbegrepp uppstå, vilka då bli normerande för deras medlemmar. Och en följd härav blir också att de olika individerna i en dylik sammanslutning känna sig mer eller mindre befriade från individuellt moraliskt ansvar med avseende på sådana handlingar som strida mot det för dem främmande omgivande samhällets moraliska begrepp. Härav följer kanske också att de böra bedömas på annat sätt än människor som leva i normal miljö.

Hjälpsamhet.

Efter Aftonbladets Halvveckoupplaga av ELISE A.

Man hör så ofta klagomål över vår själviska tid. Särskilt under de svåra år, som nu varit, har egoismen fått allt större inträng i människornas hjärtan. Försyntheten har blivit sällsynt. Var och en har blott armbågat sig fram och tänkt på sitt eget bästa. Har grannen eller vännen, som stod vid sidan, icke fått något med av den ena eller andra åtrådda varan, ja, det har visst icke lett till någon delning, utan samvetslöst har man resonerat, att var och en är sig själv närmast. Självviskheten har urartat till riktig hjärnlöshet, och det är farligt, framför allt för det uppväxande släktet. "Ingen är så självisk som ett barn", heter det. Hänsynlöst och oholjt tillfredsställer det sina egna önskningar. Det ligger därför en stor och helig plikt på hemmet att hjälpsamheten och osjälviskheten där inplantas hos de unga. Att en hjälpsam hand räckes och icke ett snäsigt "Det kan du göra själv!" höres. Far och mor böra från tidigaste år inplanta hos de unga, att ett vänligt ord, en hjälpsam handling även uppväcker vänlighet och hjälpsamhet, medan en tvär och ohjälpsam människa snart blir illa omtyckt samt lämnas åt sitt öde.

I den på många vis utmärkta scoutrörelsen ingår ridderlighet och hjälpsamhet som ett viktigt och nödvändigt moment. Den som satt in detta i scoutrörelsen synes ha en skarp blick för ungdomen och det stora inflytande, som dessa egenskaper ha på de ungas karaktär och uppförande. Gott voro det, om gossar därigenom lärde sig inse att ridderlighet och tillmötesgående gott kunna förenas med manlighet. Det är en falsk stolthetskänsla som hindrar vare sig gossar eller flickor från att bära ved, vatten, slaskhinkar o. d. åt föräldrarna och skam åt den, som hånar en duktig kamrat, när han lättar fars eller mors bördor och uträttar arbeten som han anser för enkla. Intet hederligt arbete är skam att utföra, och ej heller är det på något vis nedsättande och kränkande för den tilltänkta eller nydanade manligheten att utföra den ena eller andra sysslan.

Men hjälpsamheten skall också värderas. Framför allt kan icke ett barn vänjas att visa hjälpsamhet, om det icke röner någon uppmuntran härför, och likaså: visa vi hänsyn, kärlek och hjälpsamhet, så skall också sådant visas igen. Ingen människa har rätt att tänka, handla och arbeta blott för sig. För ingen blir livet så värdelöst som just för dem, som kanske leva ett helt långt liv blott för att tillfredsställa egna krav och intressen. För dem blir uppvaknandet svårt, och då blir ensamheten hemsk och tryckande. Börja därför medan tid är att arbeta och verka för andra, då blir aldrig dagen för lång och ensamheten så stor, ty liksom du behöver någon vid din sida, så finnes det också den som behöver dig och kom ihåg orden: "Allt vad I viljen, att människorna skola göra eder, det gören I ock dem."

För Min Mors Skull.

Julberättelse av Wilma Lindhé

Klockan närmade sig sju, men konsul Bagger satt kvar vid skrivpulpeten och lät pennan raspa över papperet, ty framför honom lågo flera obesvarade brev och han hade för vana att inte uppskjuta något till morgondagen.

I rummet utanför gick gamle Månsson och städade undan vad kontoristerna, i brådskan att komma var till sitt, lämnat efter sig, men allt emellanåt gledo blickarna spörjande över chefens skarpskurna ansikte och enärgiskå händer ....Hur lång tid skulle det taga innan allt blev expedierat, månne? Inte tjänade det heller till att hosta eller smälla i lådor och skåp. Konsuln varken hörde eller såg, och hade det inte varit för att han utbytt den nötta kontorsrocken mot bonjouren, skulle ingenting antyt att det var helgdagsafton. — Malla och barnen ha väntat en halvtimma redan, och få vänta länge än, suckade Månsson och tappade med det saamma en av de digra kontorsböckerna i golvet, så att dammet yrde högt upp.

En sträng blick ur chefens ögon och pennan raspade som förut.

I det samma trädde yngsta kontoristen, till vaktmästarens häpnad, in på kontoret .. .. ..vad ville han då?

Nytt dröjsmål, givetvis!

— Herr konsul!

Den tilltalade såg upp, förvånad och missnöjd. — Jaså herr Sörman. Vad är det om?

Ångestsvetten pärlade på den unge mannens panna, och för att nämta mod stack han handen i fickan och omslöt med skälvande fingrar ett tillskrynklat, många gånger läst brev.

— Jag har något att säga.

— En illa vald tid.... ....själva julafton. Herrn får komma igen i morgon. — Det kan inte uppskjutas.

Konsuln slängde undan affärsbreven, vid vilket tankarna ännu hängde, och mönstrade ynglingens bleka förstörda anlete. —Tala då. Men gör det kort. Nåå? Principalen reste sig. — Har herrn inte klart för sig vad som skall sägas, är det bäst att tiga.

— Herr konsul! Det stod tårar i den unges ögon. — Jag var en ärlig man då jag kom hit och jag trodde, jag tänkte .. .. — Nå? En blick, skarp som en syl, stack ifram ur chefens ögon påminnande om att förbarmande ej stod att finna.

Ännu en gång grep supplikanten om brevet i fickan, gav Månsson en bedjande blick och fortsatte.

— Jag har förfalskat herr konsulns namn två gånger.... Det var bankanvisningar.

— Ni?

— Ja.

Vaktmästaaren som de många åren gjort till människokännare, hade förstått blicken och stängt dörren till kontoret, där väggsklockan tickande skar igenom tystnaden.

— För hur stor summa?

— Hundra kronor första gången. Ett ironiskt medlidsamt leende krusade kontorchefens läppar .. .. ..

Och den andra?

— Tre hundra.

— Det tar sig. Herrn har anlag. Tårarna, som inte varit långt borta, silade utför botgörarens kinder.. ..

Det fanns inte mer att säga.. ..

Och vad säga inför dessa förbittrade ögon?

— Och vad blir följden, om inte ert avskedande? Ni känner mina principer. —Herr konsul!

Det låg något så förtvivlat bonfallande i ångestropet, att principalen spratt till, som vid en obenaglig bedet just i dag? Det var ingen glädrörning.. .. —Varför berättade ni je för mig heller. Jag vet inte varför jag trodde er om bättre än andra.. Ni var på det varmaste rekommenderad, när ni kom hit i våras.

— Då var jag en annan människa.

— Hur gammal är ni?

—Tjugoett.. .. om det inte varit av hänsyn till min mor hade jag hoppat i sjön.. Det är också för hennes skull jag berättat det.

Det blev återigen tyst i rummet, där den unge stod med nedslagna ögon, medan den mognade mannen granskade den smärta, högresta gestalten, och inte kunde annat än säga sig att en mor måtte vara stolt över en sådan son .. .. Så oskuldsfull som han såg ut trots allt.

—Men när hon får veta?

—Det kommer att döda henne.

Konsulns läppar skälvde, och i ögonen låg ett plågat utryck.

—Låt mig höra något om edra förhållanden, bad han.... .... Så, var inte rädd. Försök att göra det kort.

—Min far dog för tre år sedan. Han var ämbetsman, och det fanns ingenting efter honom. Min syster fick sluta skolan och jag hemkallades från akademien..... Det var hårt för mig, men mamma tog det allra värst.... Hon trodde på mig och min framtid.

Rösten stockade sig och orden ville inte fram. — Vidare!

—Hon satte upp en kortvaruhandel — Iborjan var det svårt nog.... hon är ett fint fruntimmer. Men jag tror hon skulle gjort vad grovarbete som hälst för oss barn. Min syster står innanför disken, hon också..... ....min glada vackra lilla syster! —Nåja, ingen skada skedd! —Jag försökte både ett och annat. Gav lektioner, skrev rent och var ute som informator, tills platsen här blev ledig och jag fick den.

—Genom rekommendationer som herrn visat sig vara ovärdig. — Jag kom hit med föresats att arbeta mer än mor och syster.... bliva allt för dem.

— Och råkade i dåligt sällskap?

— Jag har varit van vid familjeliv och hänvisades till värdshuset. Det for en pinsam erinring genom arbetsgivarens huvud, om att han lovat någon, att särskilt taga sig an den förhoppningsfulle ynglingen och inte ägnat honom en tanke.

— Jag vet inte hur det gått till, fortsatte den ängstfulle. — Jag var så oerfaren och man ävlades om att göra mig bekant med allt som ont var. Utelivet fick allt större lockelser .... Lönen räckte inte till.... Och jag som lovat sända hjälp till mor! —Tänkte ni aldrig på vart det skulle leda? —Jo, men då blev jag rädd, och tordes inte vara ensam. Konsuln betraktade ännu en gång den skyldige, och då kom det för honom att hemlöshet, tilltalande yttre och okunnighet om världen, gjort honom till ett lätt byte för tanklöst lättsinniga händer. — Jag fick brev från mor i morse. — Herrn har inte synts till på kontoret? — Hon skrev inte ett förebrående ord, och ändå brände varje bokstav som förtärande eld .... Hemmet stod så livligt för mig .....vi ha aldrig varit skilda den här dagen. — Och hur kom herrn sig för att bekänna? —Jag har haft gott om tid att tänka under denna långa, förfärliga dag, då jag strövat omkring på vägar och stigar. Var vet jag inte. Till sist gick jag in i en kyrka .... Det var julbön och ljusglansen tvingade .... Det var inte där jag fick tanken att yppa ogärningen, men där beslutet mognade till handling. — Ni skall inte ångra det. Er mor lever! Ni kan gottgöra. Uppskjut inte ....Inte en dag .... inte en timma. Det kan bli för sent.

Principalen skuggade ögonen med handen och sjönk ner över pulpeten.

— Vänta ett ögonblick medan jag avslutar det här brevet, bad han. Men när han en stund senare reste sig var det lika ofärdigt. Hans levnadshistoria hade också sitt mörka blad och på det hade han repeterat, som mången gång förut. Fadern mindes han inte. Han hade drunknat, likt mer än en av sjöbussarna, där ute på Sälholmen..... Modern ganade sill, ränsade storsjöfisk, eller skötte båtskjutsen, öarna och fastlandet emellan, för att livnära sig och sonen. Vid tolv års ålder kom han till en fiskhandlare inne i storstaden, blev god vän med sonen i huset, fick matdagar, skolundervisning och längre fram kontorsplats .... Det gick framåt — bara framåt — och minnet av barndomstiden utplånades alltmera. Till sist mindes han inte att han vuxit upp i trånga, torftiga förhållanden. Men en dag — han var då på sitt tjugofjärde år, med framtid för sig inom handelsvärlden — mottog han ett brev .....Illa stavat, nästan oläsligt, fläckat ..... om av tårar eller ej fick han aldrig veta .....? Det var från modern.... "Inte ett förebrående ord," men i sin gripande enkelhet uttrycket för själens hopsparade längtan och saknad..... Nu skulle hon dö. Hade inte många dagar kvar .... Ville han göra henne den glädjen att komma .....? Ville han det, för hon kunde inte gå bort utan att få se honom eller höra ett kärligt ord?

Det grep honom att hon bad så ödmjukt om vad som borde givits för länge sedan och han tänkte resa samma kväll. Men det var fråga om en affär på flera tusen kronor ..... En affär som visade sig allt annat än lönande, men på vilken hans framtid berodde. För den skull uppsköts avresan till dagen därpå.

Hur väl han mindes den dagen! Han hade sprungit omkring för att få flera ansedda aktieägares namn på sin lista — och misslyckats. Trött, förargad och nedstämd gick han ombord på ångbåten — minst av allt tänkande på resans ändamål ..... Framåt aftonen hade han kommit till fiskläget och lätt ro sig inåt öarna.

Det var på sensommaren och sjön gick hög. När han stigit i land, vid en ranglig brygga, återstod vandringen på en smal, illa underhållen väg, dalgången framåt till byn. Mörkret som börjat falla låg redan över bergsknallarna — borttagande själva aningen om grönska och växtlighet — och ehuru han kände den karga naturen här ute mer än väl, hade den aldrig synts honom så trist och ödslig. Aldrig hade heller havsvinden, som stötsvis rullade in över ön — pressad tillsammans mellan klipporna, vinlande, gråtande, jagande de söndersiltna molnen — fyllt hans själ med en sådan ångest, eller väckt till liv de slumrande tankarna på synd och död, som hitintills varit honom främmande.

När han hunnit fädernestugan var det för sent. Modern hade dött under natten.

Det var många år sedan dess — år av växande lycka och framgång — men alltjämt stod den stunden framför honom. Om natten, under arbetet, under fästens larm, framträdde moderns bild som en förebråelse, mötande honom till och med i hustruns leende, eller dotterns barnaögon, och kastande en slöja av förstämning över själva familjelivet. Det var också sedan dess hans ansikte fått sitt stränga uttryck, ty från den dagen ställde han stora fodringar på sig själv och andra, och vaktade sig för att uppskjuta något till morgondagen.

— Jaså herrn är kvar, sade han och såg sig omkring, likt en yrvaken.

—Var skall herrn tillbringa sin julafton? —På min kammare. —Är herrn inte bekant i någon familj?. — Jo bevars! När det behövs sångare eller dansörer, är jag bjuden — inte annars.

Dessa ord slogo principalen. Det var så i hans hem också. Aldrig en tanke på huru de som arbetade under honom hade det. Aldrig en tanke på att — som i den goda patriarkaliska tiden — bereda dem ett hem, eller närma sig dem i fortroende. Aldrig en tanke på deras moral eller på egen ansvarighet. Draga nytta av deras arbete, det var allt — utom att bjuda de mest presentabla på bal, när det fattades kavaljerer. Hans hustru hade ändå velat ha det på annat sätt, men lika litet fått sin vilja fram i detta, som i mycket annat.

— Jag skall inte uppehålla ..... Säg bara att jag får behålla min plats. Lönen får stå inte som avbetalning.....

— Jag lovar att bryta med kamraterna och förneka mig allt, bönföll brottslingen. — Och det skulle herrn kunna? — Ja ..... för min mors skull.

— Låt oss då stryka ett streck över det förflutna och börja på nytt.

— Herr konsuln skulle vilja ....?

— Ja — För min mors skull. Men håll också edra löften. Handla innan det blir för sent ....Innan det är ur graven den kära stämman talar till er .... Och nu följas vi åt upp till mitt, om ni vill? Månsson!

— Äntligen! Vaktmästaren sken av belåtenhet.

— Släck och stäng. Jag avslutar min post i morgon bittida. I morgon först? Månsson visste inte om han skulle tro sina öron. — Skynda sig. Malin och barnen äro otåliga, tänker jag. "Malin." Det blev allt märkvärdigare. Husbonden hade aldrig frågat efter om hans vaktmästare var gift eller ej — och nu visste han hustruns namn. — Hälsa barnen ifrån mig och se här ett bidrag till julgädjen.

En sedel knastrade i Månssons hand. Nog skulle han skynda sig alltid! Något liknande hade inte hänt under de tjugo år han varit i herr konsuls tjänst.

Trappan till övervåningen var belagd med en mjuk matta och det lyste starkt genom tamburdörrarna.

— Pappa kommer du då äntligen? Vi ha väntat! Å så vi väntat, ropade en täck fjortonårig flicka. Jag ville vi skulle tänt granen för du bryr dig ju inte om sådant, men mamma.....

— Visst bryr jag mig om det och här medför jag en gäst.

Siri som inte märkt den unge mannen blev helt blyg, men neg och skrattade till — han såg minsann inte farlig ut. Inne i våningen voro kronorna tända och framför den väldiga med ljus och glitter sirade granen stod julbordet dukat. Så — alldeles så — hade det varit i Richard Sörmans föräldrahem och när husfrun kom fram och räckte händen måste han böja sig djupt ned för att betvinga sin rörelse. Det var nämligen som stode hans egen mor framför honom, så milt och kärleksfullt hade hon sett upp i hans ansikte. — Herr Sörman, min yngste kontorist, presenterade husfadern, som du Elise skall lova ta riktigt om hand.

— Ah vad pappa är vid gott lynne i kväll, tänkte dottern. Men hustrun smålog, som åt en lycklig tanke, ty det föreföll henne att det där molnet, som så länge vilat över mannens panna skulle kunna skingras ..... Det var något i hans ögon som ingav förhoppning därom.

Fick ej lossa. I de senast hitkomna Sverigestidningarna meddelas, att ångaren Stockholm vid sin resa i oktober måste återvända från New York utan att ha fått sin last lossad. Lasten måste därför återföras till Göteborg.

Gynna Svenska Canada-Tidningens annonsörer

För lindrande av Katarr, Katarrisk dövhet och Huvudbuller.

Personer som lida av katarrisk dövhet, eller som hålla på att få svårt vid att höra och hava huvudbuller, skola bli glada få veta, att denna nedstämmande åkomma kan vanligtvis framgångsfullt behandlas i hemmet genom en invärtes medicin, som i många fall har åstadkommit fullständig lindring, sedan andra behandlingar misslyckats. Lidande, som knappast kunde höra, ha fått sin hörsel återställd i sådan utsträckning, att en klockas tickande var tydligt hörbart på sju eller åtta tums avstånd från vardera örat. Om ni därför känner till någon, som besväras av huvudbuller eller katarrisk dövhet, så klipp av denna formula och överlämna den till dem och ni kan ha varit medlet till att rädda någon stackars lidande från kanhända total dövhet. Receptet kan tillagas hemma och gores som följer:

Skaffa från Er apotekare 1 ounce Parmint (dubbel styrka). Tag detta hem och tillsätt 1/4 pint varmt vatten samt litet strösocker; rör omkring, tills det är upplöst. Tag en tesked fyra gånger om dagen.

Parmint brukas på detta sätt ej allenast för att genom tonieverkan nedbringa inflammation och svullnaden i de eustachiska rören samt sålunda ekvalisera lufttrycket på trumhinnan, utan också för att rätta till varje överflöd av avsöndringar i mitteläret, och resultaten detta ger äro nästan alltid hastiga och effektiva.

Varje person som har katarr i någon form, eller nedstämmande buller, visslande ljud i öronen, borde försöka detta recept.

EN BESPARINGS MOTBOK ÄR DEN BÄSTA
JULKLAPPS-BOK
specielit för Edra barn.
* * *
Börja **NYÅRET** med
Sparbanksräkning för vart och ett av dem i
The Royal Bank of Canada

Uppbetalt kapital och reserver	$34,300,000
Totala tillgångar	Över $505,000,000

WINNIPEG (West End) BRANCHES

Cor. William and Sherbrook	T. E. THORSTEINSON, Manager
Cor. Portage and Sherbrook	R. L. PATERSON, Manager
Cor. Sargent and Beverley	F. THORDARSON, Manager
Cor. Main and Logan	M. A. O'HARA, Manager